

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094850896/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

lykke, som de tror, at de alene har kendt, hvilken tro øjeblikkelig får dem til at jubbe ti gange højere, ja og deres skuffelses stønnen, når de ser sammes lykkes hastige og drøvelige ende, hvilken skuffelse de så opdager, at de deler med alverdens andre mennesker, hvad der straks får dem til at stønne et par oktaver dybere nede på skuffelsens skala – ja, alt det griber du vind, hvirvler det sammen, ælter det sammen og bringer det videre som en sum eller som et middeltal af menneskelig lykke og kval, begejstring og ligegyldighed, og denne søtning af alt følt og talt, som intet menneske vilde få noget ud af – skønt, hej! hvilken opgave for en digter! finde middeltallet, sammenfatte alle sindsbevægelser i eet udtryk, udtrække kvintessensen af hver af dem og så samle disse forskellige destillater til en slags sprit, der indeholder duften af dem alle sammen! fremstille et skrig eller et brøl, der var udtryk for alle samtlige sindstøbeber, et forkortet indbegreb af begejstringens fremdråb, modløshedens suk, vellystens gispen og melankoliens stankende brøgen –

Og det gør du, o geniale vind! du blander det hele som en udlært syzkologisk kemiker, og uddrages deraf igen fårer du af sted med og bringer det lige til –

Av! der er en loppe i min ene hose; den bider mig i læggen. Det kalder jeg lavt. Det er, hvad jeg forstår ved udsøgt lumpenhed.

Kunde du ikke vente med at stille din foragtelige sult til en anden gang? Føler du ikke noget ved at være loppe på en digter? Ved du, hvad du har fordristet dig til? At afbryde mig midt i min begejstring, og det er et uopretteligt tab, ti selv om jeg fik fat i dig og fik knækket dig efter rigelig fortjeneste, er det så sikkert, at jeg kunde gå videre derfra, hvor jeg slap, at jeg i ny flugt kunde indhente den flygtende beåndelse? Ved du noget om det?

Jeg foragter dig, som kunde du være en lus. Du er en lus, rent ud sagt, af tænkenåde nærmelig. Hvad bider du dig ind? Skal du gribe forstyrrende ind i litteraturhistorien? Kunde du måske ikke tale at høre din usle mave rumle af sult et øjeblik, uden at du straks, som om det gjaldt livet, skulde forgribe dig på mine inspirerede legge? Gid fanden hede dig, vil jeg nok sige! Kend dine folk, og se dig for! Man skulde ikke tro, at dit forbandede mækt